

Han hvilte på en lille sten
og slikked' sig om munden.
Ned gled det sidste sildeben,
nu var han mæt i grunden.

Og der lød fløjt og høje råb,
men han var ikke bange.
Han kendte ikke spor til folk,
der tager dyr til fange.

Han børstede sit overskæg
kækt med den venstre luffe.
I havet er der nok af mad
for den, der gider guffe.

Og her er altid fred og ro,
her er man så alene.
Da i det samme lød et hyl
fra damperens sirene.

Han svømmede til skibet hen,
han prustede og stønede'.
Gav prøver på sin svømmekunst,
men dårligt man ham lønede'.

Et stykke tov Jens Sømand tog,
og højt lo kok og skipper.
Det fangne dyr i tovet slog.
"Se," sagde Jens, "han sjipper."

De trak ham op på skibets dæk,
og Marius var navnet,
man gav den skikkelige fyr,
der var blandt søfolk havnet.

Han lærte snart at gå på to,
for han var ingen sinke.
Han kunne sige: *Tak for mad*
og med sin luffe vinke.

Man puttede ham i en sæk,
men da blev fyren gnaven.
Han gav med luffen kokken smæk
og stødte ham i maven.

Som admiral blev Marius
klædt ud og lagt i kasse.
Her sov han godt den lange nat,
som var det første klasse.

Og kokken lagde sig til køjs,
ak, stakkels skibskok Madsen.
Han syntes ikke, det var spøjs,
at dyret slog på kassen.

